

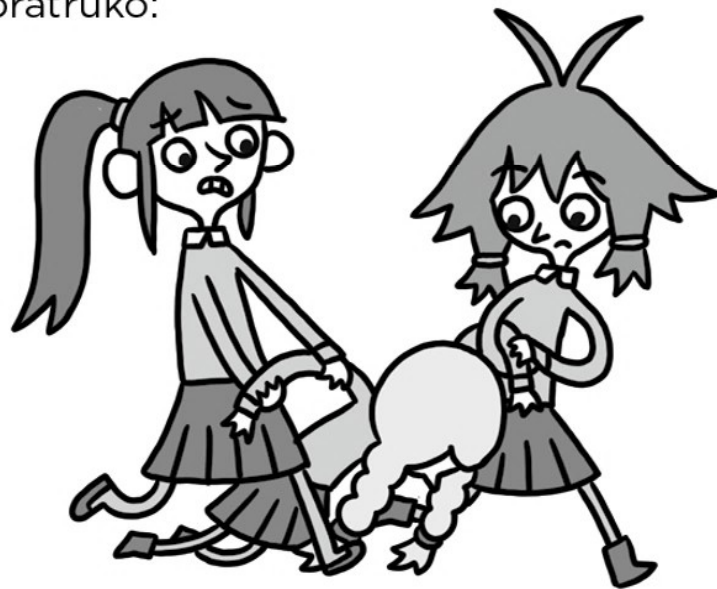

Mums kažkaip pavyko išsmukti iš valgyklos nepastebėtiems virėjų. Nemaniau, kad ištrūksime, nes pusiaukelėje Meisė nuleipo ir turėjome tempti ją už rankų per salę. Prabėgome pro direktoriaus kabinetą ir nesustojome,

kol nusigavome iki Lindynės.

Kai tik pasijutome saugūs, Zakas pratrūko:

- Tik ne tai. Tik ne tai. Neištersiu. Tik ne tai.

Paskui jis sutempė prie durų kibirus,

šluotą, sulūžusią lentyną ir **VISKĄ**, ką tik rado.

- Ką darai? - paklausė Džudė.

Zakas atsakė negalįs kalbėti, nes turįs **APSAUGOTI** Lindynę. Taigi mes luktelėjome, kol jis baigė, Meisė paruošė jam šaltos arbatos ir, kai **GALIAUSIAI** nebeliko, ko krauti prie durų, Zakas klestelėjo ant žemės.

Meisė nusivilko paltą ir apgaubė Zakui pečius. Meisės paltas labai gėlėtas, bet Zakas nieko nesakė.

- Zakai, - kreipėsi Džudė, - ar jau gali kalbėti?

Zakas linktelėjo. Tada Džudė padavė jam lentą ir jis parašė:

Tai pamačiusi Meisė nustūmė nuo durų daiktus ir išlėkė.

Galiausiai ją suradome mokyklos bibliotekoje prie kompiuterio. Iš pradžių pamaniau, kad ji nepaprastai narsi ir aiškinasi, kas tos

DEMONO AKYS.

Priėjusi arčiau pamačiau, kad draugė pildo prašymą pereiti į kitą mokyklą. Meisė pasigyrė jau užpildžiusi prašymus už mane, Džudę ir Zaką. Netrukus užbaigsianti savo ir tada viską išsiųsianti.

Džudė prišoko prie kompiuterio ir staigiai ištraukė laidą iš kištukinio lizdo. Ekranas užtemo.

- **MES** iš čia niekur neisim, - išrėžė ji. - Tai **MŪSŲ** mokykla. Bet ar žinai, kas iš čia **DINGS?**

Niekas jai neatsakė, nes žinojome, kad į tokius Džudės klausimus atsakinėti nereikia - netrukus ji atsakys pati.

- Naujoji **DEMONĖ VIRĖJA. ŠTAI** kas!